

બાળકોને સુવિધાયુક્ત સ્થિતિમાં શિક્ષણ આપવાની દિશામાં હજુ ઘણુ કરવાનું બાકી છે

આપણા દેશની શાળાઓમાં, ખાસ કરીને સરકાર સંચાલિત અને તેમાં પણ ગ્રામ્ય વિસ્તારોની શાળાઓમાં પ્રાથમિક સુવિધાઓને અભાવ અને બાળકો માટે શિક્ષણ મેળવવા માટેની નળળી વ્યવસ્થાઓ એ લાંબા સમયથી ચર્ચાતો રહેલો વિષય છે. હાલમાં યુએનની બે એજન્સીઓના એક સંયુક્ત અહેવાલમાં આ ૪ વાતનો પડઠો પડ્યો છે. WHO-UNICEF ના જોઇન્ટ મોનિટરિંગ પ્રોગ્રામ(JMP) ના અહેવાલ મુજબ, વિશ્વમાં શાળાઓમાં શૌચાલય અને સ્વચ્છતા સેવાઓથી વંચિત બાળકોમાંથી લગભગ પાંચમા ભાગના એટલે કે ૨૦ ટકા બાળકો ભારતમાં છે, અને આ સંખ્યા વિશ્વના અન્ય કોઇ પણ દેશના વંચિત બાળકોની સંખ્યા કરતા મોટી સંખ્યા છે. “પ્રોગ્રેસ ગ્લોબ હાઇજન ઇન સ્કૂલ્સ 2015-2025” નામના આ અહેવાલમાં નોંધવામાં આવ્યું છે કે ૨૦૨૫માં વિશ્વમાં શાળાઓમાં સ્વચ્છતા સેવાઓથી વંચિત ૨૪૪ મિલિયન બાળકોમાંથી ૫૦ મિલિયન(૫ કરોડ) બાળકો ભારતના હતા. વિશ્વ સ્વાસ્થ્ય સંગઠન(WHO) અને સંયુક્ત રાષ્ટ્ર બાળ ભંડોળ(UNICEF)નો સંયુક્ત મોનિટરિંગ પ્રોગ્રામ પીવાના પાણી,

સ્વચ્છતા અને હાઇજીન પર આંતરરાષ્ટ્રીય સ્તરે તુલનાત્મક પ્રગતિના અંદાજો તૈયાર કરે છે અને WASH સંબંધિત ટકાઉ વિકાસ લક્ષ્યાંકો(SDG)ના વૈશ્વિક ઇન્ડેક્સ માટે જવાબદાર છે. ટકાઉ વિકાસ માટેના ૨૦૩૦ એજન્ડામાં પાણી, સ્વચ્છતા અને શિક્ષણ માટેના વૈશ્વિક લક્ષ્યોનો સમાવેશ થાય છે.ગોલ ડઝનો હેતુ “સમાવેશી અને ગુણવત્તાયુક્ત શિક્ષણ સુનિશ્ચિત કરવાનો અને તમામ માટે આજીવન શીખવાની તકોને પ્રોત્સાહન આપવાનો” છે, જેમાં શૈક્ષણિક સુવિધાઓને બાળકો, દિવ્યાંગો અને જેન્ડર પ્રત્યે સંવેદનશીલ બનાવવી તેમજ તમામ માટે સુરક્ષિત અને અસરકારક શિક્ષણનું વાતાવરણ પૂરું પાડવાના લક્ષ્યો સામેલ છે. આમાં તમામ શાળાઓને વીજળી, કોમ્પ્યુટર, ઇન્ટરનેટ, દિવ્યાંગ વિદ્યાર્થીઓ માટે સાહુકુળ ઈન્ફ્રાસ્ટ્રક્ચર અને સામગ્રી તેમજ પ્રાથમિક પાણી અને સ્વચ્છતા સેવાઓ પૂરી પાડવાનો સમાવેશ થાય છે. અહેવાલમાં જણાવાયું છે કે, પ્રગતિ છતાં, ૨૦૨૫માં ૨૪૪ મિલિયન

બાળકો પાસે તેમની શાળામાં સ્વચ્છતાની કોઈ સેવા નહોતી.

અહેવાલ મુજબ, આમાંથી ભારતમાં ૫૦ મિલિયન, ઇથોપિયામાં ૨૬ મિલિયન, ડેમોક્રેટિક રિપબ્લિક ઓફ કોંગોમાં ૧૧ મિલિયન અને ઇન્ડોનેશિયામાં ૮ મિલિયન બાળકો હતા બાળકો માટે ‘મૂળભૂત પીવાના પાણીની સેવા’ હોય. ‘મૂળભૂત સેનિટેશન સગવડ’ એટલે કે શાળાઓમાં છોકરાઓ અને છોકરીઓ માટે અલગ અને વાપરી શકાય તેવી સુધારાથી શૌચાલય સુવિધાઓ હોય, અને ‘મૂળભૂત હાઇજન સેવા’ એટલે કે સર્વેક્ષણ સમયે શાળાઓમાં સાબુ અને પાણી સાથે હાથ ધોવાની સુવિધા ઉપલબ્ધ હોય તે વજરડી માનવામાં આવ્યું છે પરંતુ ભારતમાં લગભગ ૨૦ મિલિયન બાળકો પાસે શાળાઓમાં હાઇજનની સેવા નહોતી.

ગામીણ અને શહેરી વિસ્તારોની મોટી સંખ્યામાં બહેર શાળાઓ તૂટેલા અથવા બિન-ઉપયોગી શૌચાલયો, લીક થતી છતો, જર્જરિત કમ્પાઉન્ડ વોલ અને પીવાના સ્વચ્છ પાણી કે રમતગમતના મેદાનોના અભાવથી પીડાય છે. આંકડા દર્શાવે છે કે ૪૦% થી વધુ શાળાઓમાં દિવ્યાંગો માટે ગોચર ટેમ્પ કે હેન્ડરેલ (ટેકા માટેના કહેડા) નથી, અને મોટા ટકાવારી ક્ષેત્રમાં કાર્યરત ઇન્ટરનેટ કે કોમ્પ્યુટર સુવિધાનો અભાવ છે. ખાસ કરીને ગ્રામીણ વિસ્તારોની શાળાઓમાં શિક્ષકોની ગેરહાજરીનું પ્રમાણ ઊંચું રહે છે, જેમાં ગામીણ માધ્યમિક શિક્ષકો દર આઠ દિવસે આશરે એક દિવસ ગેરહાજર રહે છે, અને પ્રાથમિક શાળાના કેટલાક અધ્યાપોમાં આ પ્રમાણ ૨૫% સુધી પહોંચી જાય છે. વધુમાં, શિક્ષકોને વારંવાર વસ્તી ગણતરી કે ચૂંટણી વહીવટ જેવી બિન-શૈક્ષણિક કામગીરીમાં રોકવામાં આવે છે, જેનાથી ભણાવવાનો સમય ઘટે છે. હાલમાં કોકરોચ જનતા પાર્ટીએ શાળાઓની સુધારણા માટેનું એક અભિયાન શરૂ કર્યું છે જેમાં તેના કાર્યકરો વિવિધ શાળાઓની મુલાકાતે જાય છે અને તેની સ્થિતિનું મૂલ્યાંકન કરે છે.

આજથી ૧૦૦ વર્ષ પહેલાં મુકાયેલ નૂતન બાળ વિકાસનો દષ્ટિકોણ આજે પણ સાર્થક છે

અંગ્રેજી હકુમત સમયે મેડમ મોન્ટેસોરી નામે એક વિદેશી મહિલા ભારતમાં આવ્યાં અને તેમણે બાળઉછેરની પદ્ધતિ સંબંધે નવો અભિગમ આપ્યો. “સોટી રાંધે સમ… સમ… ને વિદ્યા આવે રમ… જમ…”તેવા બાળકના રેઢાં ઉછેરની આપણી જાડી સમજણને સ્થાને મેડમ મોન્ટેસોરીએ બાળકનાં વર્તન ઉપર અસર કરતાં મનોવલણની વાત કરી. એટલું જ નહીં પણ બાળકનાં વર્તનમાંથી દેશનો ભવિષ્યકાળ સર્જાય છે તેવો દિશાનિર્દેશ આપી ભારતીય સમાજરચનામાં બાળકનાં મહત્વને પ્રસ્થાપિત કરવા પ્રયત્ન કર્યાં. મેડમ મોન્ટેસોરીના બાળઉછેર અંગેના વિચારોને દેશમાં કોઈ સમજી સ્વીકારે કે ન સ્વીકારે પરંતુ બુનિયાદી શિક્ષણના વિચારે રંગાયેલા દક્ષિણામૂર્તિ વિદ્યાશાળાના કાર્યકર ગિજુભાઈ બધેકાએ ‘નૂતન બાળશિક્ષણ’ તરીકે આ વાતને પકડી.

વૈશ્વિક પરિવર્તનની વચ્ચે પણ બાળક અપરિવર્તશીલ હોય છે તેવી સૂત્રાત્મક વાત ગુરુદેવ રવીન્દ્રનાથ ટાગોરે કહી છે. આમ છતાં વર્ષ ૧૯૨૬ એટલે કે આજથી ૯૦માં વર્ષ પહેલાં ગિજુભાઈએ નૂતન બાળશિક્ષણ સંધનો ધ્વજ લહેરાવ્યો. ‘મુછાળી મા’-ના હુલામણા

નામથી પ્રચલિત ગિજુભાઈને મન શિક્ષણ અને વાલીઓનાં મૂલ્ય આધારિત વર્તનથી જ નવાં બાળકના નિર્માણની આશા ઉજાગર રહેલી. ગિજુભાઈએ દક્ષિણામૂર્તિ બાળમંદિરને એક પ્રયોગશાળા તરીકે સ્થાપી અને બાળકના વર્તનને વૈજ્ઞાનિકતાથી તપાસતાં રહી બાળશિક્ષણ સંબંધે ૨૦૦ પુસ્તકોમાં માતબર ચિંતન રેડ્યું છે, જે આજે પણ મનનીય છે.

મનુષ્યના પરસ્પરના વર્તન વ્યવહારથી બાળકના મનમાં ઉતારવામાં આવેલ સારાનરસના ભેદને આધારે બાળક પોતે પોતાના વર્તનને ગુણાત્મક રીતે નક્કી કરતો થાય છે, એટલું જ નહીં પણ સમયારંભે બાળક પોતાના વર્તનમાં દંઢ થતાં તે વર્તન સાથે વ્યક્તિગત ગમાઅણગમાને જોડી પરિવર્તનની ભૂમિકામાં પ્રવેશે છે. આ અવસ્થાઓ દરમ્યાન બાળક શારીરિક વિકાસ સાધે છે.

આથી તેની લાગણી સાથે વર્તન પ્રત્યેની રસરુચિ પણ વધુ સ્પષ્ટ થતી જાય છે. આ બાબત ગિજુભાઈએ તેમની બાળપ્રયોગશાળામાં જોઈ અને નૂતન બાળકના ધડતર માટે શિક્ષક, વાલી અને સમાજનું કેવું વર્તન હોવું જોઈએ તે સંબંધે એકશન-રીએક્શન પ્રકારે સંબંધો

પણ તારવવા પ્રયત્ન કર્યો છે જે આજે બાળશિક્ષણના વિચારની ઇમારતોનો પાયો બની રહ્યું છે. માણસના વર્તનને ગમા-અણગમાથી સમજવા અથવા તો સામાજિક મૂલ્ય આધારે તુલના કરી બાળ મનોવિજ્ઞાનની સમજ તૈયાર કરવામાં આવી છે. વર્તનને તપાસવાની આ પદ્ધતિ પશુ-પક્ષીઓની વૃત્તિઓને તુલનાત્મક રીતે તપાસવામાં પણ કારગર નીવડી છે. પરંતુ હવે વિજ્ઞાન, ટેકનોલોજી અને વિશેષ કોમ્પ્યુટર આધારિત સાથે માણસનાં મસ્તિષ્ક અને યાદદાસ્તરૂપે વર્તનની છાપ જ્યાં સંગ્રહિત છે, તે વિશે વિચારણાનું ફલક ખૂલ્યું છે. આથી કરી મસ્તિષ્કમાં જે રીતે માહિતીનું ન્યુરોન્સરૂપે સંકલન થાય છે, તે બાબતનો અભ્યાસ રસપ્રદ બન્યો છે. ૨૧મી સદીના પ્રારંભે સ્પષ્ટ થતાં જતાં મસ્તિષ્ક વિજ્ઞાને મનુષ્યના વર્તનની પાછળ રહેલ મનોભાવને પણ બાહ્ય અથવા સ્થૂળ ગણ્યાં છે અને ન્યુરોસાયન્સના મતે તો મનોભાવને ધડનાર તત્ત્વ મસ્તિષ્કની જૈવિક રચના અને સંરચનામાં ચલિત રહેતી સંવેદનાઓની ગતિ અને તેની તીવ્રતા છે. ૨૧મી સદીનું વિરાટ વિજ્ઞાન અવકાશયાનની પાંખો સૂર્યમંડળ વધીને આગળ જવા

તૈયાર બેઠું છે. તેમ જીનેટિક્સ વિજ્ઞાન અત્યંત સૂક્ષ્માતિસૂક્ષ્મ રીતે માણસનાં મસ્તિષ્કની સંરચનામાં મૂળભૂત ફેરફારો યોજી મેન્ટલ ડિસઓર્ડર્સ રિપેર કરવા પડકાર ઝીલવા તત્પર બન્યું છે. ત્યારે નૂતન બાળકનાં કલ્પનાનો અભ્યાસ ભવિષ્યના સ્વસ્થ સમાજના વિકાસનો વિચાર બને

અવારનવાર

ડો.નાનક ભટ્ટ

બાળકનાં પ્રથમ પાંચ વર્ષનો વિકાસ આઘાતમાંથી બહાર આવવા કેન્દ્રિત રહે છે, જે બાબતનો મનોવિજ્ઞાને સ્વીકાર કર્યો છે

છે. વર્તનઘડતર પાછળ માત્ર મૂલ્યો કે અનુકૂલનની અસર પૂરતી નથી તેમ આપણી જાણમાં આવતું જાય છે ત્યારે હવે નૂતન બાળશિક્ષણને સ્થાને નૂતન બાળવિકાસનો હેતુ સાધ્ય કર્યો અનિવાર્ય બને છે.

આજથી ૧૦૦ વર્ષ પહેલાં શહેરીકરણ ઉપલ્વરૂપે નહોતું. ગુજરાતના કવિ અને સુધારક નર્મદના સમયનું સુસ્ત મુંબઈ તથા આજનું મુંબઈ જાણે આસમાન જમીનનો ફરક લઈ બેઠું છે, આજે

તો દિલ્હીનું બાળક સવારે ૫-૩૦ વાગ્યે ઊઠે છે, ૬-૧૫ એ તેની બસ લેવા આવે છે અને બપોરે ૩ વાગ્યે બાળક ઘરે આવે છે. આવી હાલત વોશિંગ્ટન ડી.સી.ના બાળકની પણ છે.

નૂતન બાળશિક્ષણ, વિભાગના મૂલ્ય આધારિત હતું. પણ હવે

શરીરના પોષણ માટે તેણે હવે સ્વતંત્ર રીતે પ્રયાસ કરવાનો છે. જે અનુભવમાંથી પણ પસાર થાય છે.

બાળકનાં પ્રથમ પાંચ વર્ષનો વિકાસ આઘાતમાંથી બહાર આવવા કેન્દ્રિત રહે છે, જે બાબતનો મનોવિજ્ઞાને સ્વીકાર કર્યો છે. વિકસતા શરીરવિજ્ઞાન અંગેની માહિતીને આધારે હવે સમજાય છે કે કિશોર અવસ્થા વટાવતા યુવકમાં પાંગરતી પ્રેમની પ્રક્રિયા વિશેષતઃ રાસાયણિક પ્રક્રિયા જ છે. તેમ ૦ થી ૧૪ વર્ષના બાળકવિકાસનો મૂળ આધાર જૈવિક રાસાયણિક બને છે.

મેડમ મોન્ટેસોરી જેનો નૂતન બાળ વિકાસના મહત્વના એકમ તરીકે સ્વીકાર થવો ઘટે અને ગિજુભાઈ દ્વારા આજથી ૧૦૦ વર્ષ પહેલાં મુકાયેલા બાળઉછેરનો વિચાર શાળાની આપલે આસપાસ ઘૂંટાય છે. પરંતુ જીવવિજ્ઞાન દ્વારા જાણી શકાય છે કે બાળક જેટલું વાર્તાનિક છે તેનાથી અનેકગણું વધારે શારીરિક છે, રાસાયણિક છે અને અત્યંત જ એક્ટીવિસી સદીના બાળકના ઉછેર અથવા તો આવતી કાલ માટેના સ્વસ્થ સમાજ માટે આજના બાળકના ધડતરનો પાયો આરોગ્યની વાતથી જ શરૂ કરવો રહ્યો.

- આ લેખમાં પ્રગટ થયેલાં ચિત્રાઓ લેખકનો પોતાના છે.

હજુ થોડું બાકી છે

એક નાનકડા ગામમાં, એક વૃદ્ધ કુંભાર ગોવિંદ રહેતો હતો. ગામમાં એની માટીકામની કલા માટે બહુ નામના હતી. લોકો કહેતા કે ગોવિંદના હાથમાં બાદુ છે. એ જે વાસણ બનાવે, એમાં એક અલગ જ સુદરતા હોય.

એક ૨૦ વર્ષનો યુવાન અર્જુન વૃદ્ધ કુંભાર ગોવિંદ પાસે આ કામ શીખવા આવ્યો. તે ખૂબ મહેનતુ હતો. શરૂઆતના મહિનાઓમાં એણે ચાકડો ફેરવવાનું, માટી ગૂંદવાનું શીખ્યું. થોડા સમય પછી એ સરસ મજના ફૂંવા, દીવા અને વાસણો બનાવવા લાગ્યો. ગામલોકો પણ એની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા.

પણ વૃદ્ધ ગોવિંદનું વર્તન વિચિત્ર હતું. અર્જુન જે પણ વાસણ બનાવે, ગોવિંદ એને ઘ્યાનથી જુએ, હાથમાં ફેરવે અને પછી કંઈ બોલ્યા વિના ચૂપચાપ એને જમીન પર પટકીને તોડી નાખે.

શરૂઆતમાં અર્જુને વિચાર્યું કે કદાચ વાસણોમાં ખરેખર કોઈ ખામી હશે. તેણે વધુ મહેનત અને રીવટથી કામ કરવાનું ચાલુ રાખ્યું છતાં દરેક વાસણ, ભલે ગમે તેટલું સુંદર હોય, વૃદ્ધ કુંભાર તેને તોડી ૪ નાખતા અને કંઈ ન કહેતા.

ઘણા મહિનાઓ સુધી પોતાની બધી મહેનત ટુકડા ટુકડા થતી બોધને અર્જુનની દી૨જ૨ ખૂટવા લાગી. એણે અઠવાડિયાની મહેનતથી એક અતિ સુંદર ફૂલદાની બનાવી. ગોવિંદે અને પણ તોડી નાખી,ત્યારે અર્જુનનો ગુસ્સો ફાટી નીકળ્યો.

ચાર્જિન પોર્બંદ્ર
હેલા ભૂષણ

એ ચીસ પાડી ઊઠ્યો, ‘ ગુરુજી! મારાં બનાવેલાં વાસણ તમે દર વખતે તોડી નાખો છો! શું તમને મારી મહેનતની કોઈ કિંમત નથી? શું તમે ફક્ત મને હેરાન કરવા માંગો છો?’

ગોવિંદ કુંભારે હળવું સ્મિત કરીને કહ્યું, ‘ તારાં બનાવેલાં વાસણોમાં કોઈ તકનીકી ખામી નહોતી. તારા હાથ હવે ભિપ્રણ થઈ ગયા છે. પણ હું વાસણ નહોતો તોડતો, અર્જુન, હું તારી અંદરની એક વસ્તુ તોડી રહ્યો હતો, જેને ‘સંતોષ’ કહે છે. જે દિવસે તું કોઈ વાસણ બનાવીને કહીશ, ‘બસ, આ સંપૂર્ણ છે, હવે મારે વધુ શીખવાની જરૂર નથી’ એ ૪ દિવસે તારી કલાની પ્રગતિ અટકી જશે.’

અર્જુન ચૂપ થઈ ગયો. ગોવિંદે આગળ કહ્યું, ‘ બો હું તારાં વાસણો રાખવા દેત, તેના વખાણ કરત તો તું એને વેચીને, વખાણ સાંભળીને, ત્યાં જ અટકી ખાત. તું ‘સારો’ કુંભાર બની ખાત. પણ મારે તને ‘મહાન’ કુંભાર બનાવવો છે અને મહાનતા તરફનો રસ્તો ક્યાંદેય ‘ હું પહોંચી ગયો’ કહેવાથી નથી મળતો – એ રસ્તો સતત ‘ હજુ થોડું બાકી છે’ કહેવાથી મળે છે.’

એ દિવસ પછી અર્જુનનો દૃષ્ટિકોણ સંપૂર્ણપણે બદલાઈ ગયો. એણે વાસણોને પોતાની ઓળખ સાથે જોડવાનું બંધ કર્યું અને દરેકે નવા પ્રયત્નને એક નવી શરૂઆત તરીકે બોવા લાગ્યો. વર્ષો પછી, અર્જુન પોતે એક પ્રખ્યાત કુંભાર બન્યો અને જ્યારે એના શિષ્યો પૂછતા કે સફળતાનું રહસ્ય શું છે, ત્યારે એ હંમેશાં કહેતો: ‘ તમારા શ્રેષ્ઠ કામને પણ ક્યાંદેય અંતિમ ન સમજો.’

મનોરંજન કે સમયનો વ્યય?

આજના ડિજિટલ યુગમાં સોશિયલ મીડિયા આપણા જીવનનો મહત્વનો ભાગ બની ગયું છે. ખાસ કરીને યુવાનોમાં રીલ્સ જોવાનો કેઝ ઝડપથી વધી રહ્યો છે. થોડા સેકન્ડની મજેદાર, માહિતીપ્રદ કે રસપ્રદ રીલ જોવામાં કોઈ વાંધો નથી, પરંતુ એક રીલ પછી બીજી અને પછી ત્રીજી એમ સમય ક્યારે પસાર થઈ જાય છે તેની ખબર જ પડતી નથી. રીલ્સ મનોરંજનનું સરળ અને ઝડપી માધ્યમ છે. તેમાં હાસ્ય, સંગીત, પ્રવાસ, રસોઈ, શિક્ષણ અને વિવિધ ઉપયોગી માહિતી પણ જોવા મળે છે. ઘણી વખત નવી ભાબતો શીખવા માટે પણ રીલ્સ મદદરૂપ બને છે. પરંતુ સમસ્યા ત્યારે ઊભી થાય છે જ્યારે

મનોરંજનની આ ટેવ જરૂરિયાત કરતાં વધારે સમય ખાઈ જાય. વિદ્યાર્થીઓ અભ્યાસ દરમિયાન, કાર્યચારીઓ કામના સમયે અને પરિવાર સાથે બેઠા હોય ત્યારે પણ મોબાઈલમાં રીલ્સ જોતા જોવા મળે છે. સતત સ્ક્રીન સામે રહેવાની ટેવથી વાંચન, કસરત, ઊંધ અને પરિવાર સાથે વિતાવવાનો સમય પણ ઘટી શકે છે. તેથી રીલ્સ ખરાબ છે એવું નથી, પરંતુ તેનો ઉપયોગ કેટલો અને ક્યારે કરવો તે આપણા હાથમાં છે. મનોરંજન જીવનનો ભાગ છે, જીવનનો હેતુ નહીં. સમયની કિંમત સમજીને રીલ્સ જોવાની જોડાઈ આનંદ આપશે, નહીં તો સમયનો વ્યય જ સાબિત થશે.

સુરત - **જયા પટેલ**
દેશની દશા કે દિશા બદલાઈ રહી છે?
દેશના સ્વ. નાયબ વડા પ્રધાન અને લોખંડી પુરુષ સરદાર વલ્લભભાઈ પટેલે રાજા રજવાડાંઓને એક કર્યા અને તેમને આપવામાં આવતા સાલિયાના નાબૂદ કરવાની પહેલ કરી હતી. હાલના સંજોગોમા દેશ અનેક સમાજો ,સંપ્રદાયો, ધર્મ, જાતિ અને વાડાઓથી મુક્ત નથી. દરેક સમાજ પોતાની રીતે સામાજિક, શૈક્ષણિક, ધાર્મિક પ્રવૃત્તિ કરે, સમાજભવનો ઊભાં છે તે સારી બાબત છે. દેશ આઝાદ થયો એટલે બંધારણ અમલમાં આવવાથી દરેક સમાજના માનવ સરળા, કોઈ ભેદભાવ ન હોવો જોઈએ. આપણે ત્યાં તો જાતિ અને તેમાં વળી પેઢા જાતિ, પેટા જાતિમાં પણ અનેક ઉચ્ચ,નીચની વિચારસે અને પારદર્શિતા જળવાઈ રહે છે જરૂરી છે. લોકશાહી ત્યારે જ મજબૂત બને છે, જ્યારે દરેક પાત્ર નાગરિકનો મત સુરક્ષિત રહે અને ચૂંટણી પ્રક્રિયા પર જનતાનો વિશ્વાસ જળવાઈ રહે.

સુરત - **આશિષ ટેલર**
શ્રદ્ધાથી કરાય તે શ્રાદ્ધ
આપણે માણસને જીવતાં યાદ કરીએ છીએ, પણ મરી ગયા પછી પણ તેમને યાદ કરવાની એક સુંદર વિધિ હિન્દુ ધર્મે બનાવી છે, જેને શ્રાદ્ધ કહેવાય છે. ભાદરવા મહિનાના કૃષ્ણ પક્ષના પંદર દિવસોમાં વાતાવરણમાં પણ એક પ્રકારની ઉંઠાસી અનુભવાય છે. કહેવાય છે કે આ દિવસોમાં આપણા વડવાઓ આપણને મળવા આવે છે. શ્રાદ્ધમાં આપણે તેની ભાવતી વાનગીઓ બનાવીએ છીએ, કાગડાને કોળિયો આપીએ છીએ, ગાયને ખવડાવીએ છીએ અને શ્રાદ્ધકારને જમાડીએ છીએ. પરંતુ ઊંડાણથી વિચારીએ તો આ બધું એક બહાનું છે. હકીકતમાં આ દિવસ આપણા વડવાઓને યાદ કરવાનો છે. જે દાદા બમા પર બધા શાંતિપૂર્ણ રીતે જીવન વ્યતીત કરી શકે તેવી વ્યવસ્થા ઊભી કરવી જોઈએ. દેશની દશા બદલાઈ રહી છે કે પછી દિશા?

સુરત - **ચન્દ્રકાન્ત રાણા**
બારમાસી તક્લીફો…
સુરત નગરપાલિકામાંથી મહાનગરપાલિકા અને હવે નજીકના સમયમાં મેટ્રોસિટી તરફ આગળ વધી રહેલા સુરતમાં વિકટ બની રહી છે. સત્તાધારી પક્ષ અને સંબંધિત વિભાગો દ્રોષિક નિયમોનું પાલન, જાહેર માર્ગો પરના દબાણો દૂર કરવા અને નાગરિકોને કાયદાનું પાલન કરાવવા સજાગ બનશે ખરો? સેન્ટ્રલ ગ્રેનમાં ચોકબજાર ચાર રસ્તા આસપાસની સાંકડી શેરીઓ, ખાસ કરીને સોપારી ગલી અને વડાચીટાના માર્કેટ વિસ્તારમાં બંને તરફથી ચારચક્રી વાહનોની અવરજવર મુશ્કેલ બની છે. ગુજરાત મિત્ર સર્કલ વચ્ચે આર્ય સમાજ હોલના માર્ગ પર વારંવાર વરધોડા નીકળતા હોવાથી દ્રોષિકાસ થયેલ છે. ડિમોલેશન બાદ ખુલ્લા ચર્ચેલા રસ્તાઓ પર પણ બંને તરફ વાહનો પાર્ક રહે છે, જેમાં કેટલાક વાહનો ધૂળ પાતા જોવા મળે છે. ભાગળ, ચોક, મોટાપુલ, નવસારી બજાર, કોટસફિલ રોડ, સોની ફળિયાના પાણીની ભીંતના ત્રિભેટે, ખપાટિયા ચક્કા અને અંબાજી રોડ જવા વિસ્તારોમાં પણ બારમાસ દ્રોષિકાસ રહે છે. ખોટી રીતે પાર્કિંગ કરનારા, રિસાલાલકો અને લારી-ગલ્લાવાણાઓ સામે કડક કાર્યવાહી જરૂરી છે. ખાણીપીણીની રંકડી કે દુકાનને પરવાનો આપતા

દુનિયાનો સૌથી મોટો રોગ કયો?

દુનિયામાં અનેક રોગો છે, કેન્સર છે, હૃદયરોગ છે, ડાયાબીટીસ છે, ચેપી રોગો છે. પરંતુ એક એવો રોગ પણ છે, જેની કોઈ દવા નથી અને છતાં તે ધીમે ધીમે આખા સમાજને અંદરથી ખોખલો કરી રહ્યો છે. એ રોગ છે, માનવતાનો અભાવ. સમાજની સાચી પ્રગતિ મોટી ઈમારતો, રસ્તાઓ કે સંપત્તિથી જ માપી શકાતી નથી. સમાજ કેટલો માનવીય છે તે ત્યારે ખબર પડે છે, જ્યારે કોઈ નબળો પડે ત્યારે તેને ઊભો કરવા કેટલા હાથ આગળ આવે છે. કારણ કે અંતે માણસ પોતાની સાથે શું લઈ જાય છે એ નહીં, પરંતુ પાછળ કેટલાં લોકોના જીવનમાં પ્રેમ, મદદ અને માનવતાની છાપ મૂકી જાય છે.એ જ સૌથી મોટી કામગીરી છે. દુનિયાની સૌથી મોટી દવા કદાચ દવાની દુકાનમાં નહીં, પરંતુ આપણા હૃદયમાં છે. “માનવતા.”

સુરત -**સંદીપ માંગુકિયા**